

Пролог

– Измисляме си приказки. После ги живеем. Умът ни създава фантазии, на които съзнанието ни не иска да вярва понякога. Но това не е сън... не можем да се събудим.

– Тогава ми разкажи приказка. Какви ужасни неща са ти се случвали?

– “Имало едно време...”. Нищо ужасно не ми се е случвало... аз се случвах.

Глава 1

Имало едно време...

В тъмното всички цветове са еднакви.
Френсис Бейкън

Париж, Франция

“Понякога обичам тишината. Учудващо за човек като мен. Черно. Любимият ми цвят. Когато е тъмно, не виждаме помията, която ни заобикаля. В тъмното всички цветове са еднакви. Дали съм от добрите? Това отдавна спря да е от значение. Така или иначе хората, които обичам, са същите, които мразя. И аз ще ги последвам навсякъде, защото не искам да съм сама във вечността” – мислеше Бетани, докато слушаше опияняващия шум на машинката за татуиране.

– От колко време си в града? – любопитства татуистът. От няколко часа бяха в студиото и му доскуча. Макар и да се виждаха за първи път, му се искаше да я предразположи, и времето да минава по-бързо, изгубени в разговорите.

– Три месеца – отвърна Бетани със забавяне и леко се изплаши от бързата смяна на календара. Напусна имението веднага след коронния номер на Джин и повече не се върна в България. Размисли, когато усети, че вместо да става по-силна, се превръщаше в страхливец. Убийства, насилие, кръв, болка. Всичко това се въртеше като развалена грамофонна плоча в мислите ѝ. От онези, които след като се развалят, издаваха зловещ звук малко преди да замълчат завинаги.

Днес сутринта си събра багажа и освободи наетия апартамент. Науми си да намери свободно студио за та-

туировки и да довърши едно от произведенията на дясната си ръка. Този път това беше просто рисунка.

– Смяташ ли да останеш за повече време? – продължи да води разговора от куртоазия.

– Едва ли. Не тук е мястото ми.

– Мисля, че сме готови – каза татуистът.

– Благодаря ти, Леон – отвърна тя, докато той почистваше татуировката.

– С риск да прозвуча любопитно, какво символизируют всички рисунки по тялото ти?

За първи път от месеци насам част от доброто ѝ настроение се върна. Бетани се усмихна широко, после поклати главата си, все едно чува небивалица. Огледа новата си татуировка, която съединяваше с няколко сенки останалите татуировки на ръката ѝ.

– Нищо – едва се отрони от устата ѝ през смях и се насили да престане с неадекватното си държание. Това беше най-правилният отговор след всичко, което се случи в живота ѝ. Дори татуировките вече не означаваха нищо. Леон се оказа първият човек, с който проведе разговор през тези месеци. – Колко ти дължа за татуировката?

– 300 евро – той се изправи и свали ръкавиците си. После отпи от водата до себе си и отвори вратата на студиото. Температурите се повишаваха малко по малко и на моменти дори беше задушно.

– Заповядай – тя остави в ръцете му банкнота от 500 евро и започна да оглежда тази част от студиото, която беше зад гърба ѝ, докато се татуираше. Дори не чу французина, когато ѝ каза, че ще отиде да развали парите, за да ѝ върне рестото. Загледа се в едномалцовото уиски и чашата на витрината. От три месеца не беше близвала и капка. Направи две крачки и мина зад бюрото, огледа се и накрая взе чашата и бутилката в ръцете си. “Single Cask Malt” – прочете надписите и се усмихна още веднъж. Без да се замисля отвори непокътнатото уиски и сипа съвсем малко в чашата. Изпи го за секунди. После си сипа още и

погледна с недоверие чашата.

– *Кого залъгвам!*

Тя извади 2000 евро, остави ги до чашата и написа “Cheers!” на малкия топ с бележки. Бързо грабна бутилката и излезе незабележимо от студиото.

* * *

Липсваха обвиненията и философските мисли. На тяхно място се появи само един непукизъм, който вещаеше пълно саморазрушение. Времето не изтриваше болката, а подготовките нямаха резултат.

По залез слънце Бетани кръстосваше улиците на Париж и търсеше място, на което да изчезне в обвивката на дракона.

Моментът настъпи и когато светлините се скриха зад хоризонта, тя събуди чудовището и се извиси по-високо от всякога.

Имението беше в мислите ѝ. Искаше да се прибере. Когато това настъпи, тя се спря пред портите и потърси ключовете си. След няколко неуспешни опита да отключи, просто отвори вратата. Вече беше отключено, но не това я накара да остане с отворена уста. Джин стоеше вътре, разположен на огромният метален стол около него и в скута му се мотаеха няколко голи момичета.

Бетани не спря на място, а вървеше към него с насъбран ентузиазъм. Надвеси се над него и чак тогава той я фокусира.

– Бетани! Притесних се за теб! Мислех си, че си мъртва! – провикна се той и се изправи, докато закопчаваше ципа на панталона си. Огледа неадекватното ѝ облекло, с което по негово мнение приличаше на елитна компаньонка, но си спести упреците. Времето беше достатъчно топло, за да не обува подобни ботуши и достатъчно студено, за да не е с рехаво якенце, под което се

виждаха презрамките на тънкия ѝ потник. В телата им обаче царуваше само един сезон – зима.

– Чакай малко? Да не сме се върнали назад във времето?

– Не! – отрече Джин.

– Тогава защо това ми прилича на оргия от времето на римските владетели? – тя остави дясната си ръка на кръста и огледа жените.

– Щеше да прилича, ако имаше и други мъже. Сега е... харем... нали виждаш? – той намигна шеговито, с желанието да не правят проблеми пред останалите.

– Виждам само един навлек, който освен че ме изигра, сега се разпростира в имението ми!

– Нарича се охрана – Джин остави ръката си на гърба ѝ, но Бетани бързо се отскубна от докосването. Излязоха да говорят отвън и притвориха вратата.

– Охрана на какво? На два полилея и един телескоп? – попита Бетани и го накара да се замисли.

– И стенен часовник! – добави и разметна показалец пред лицето ѝ.

– Добре. Ще ми свършиш работа.

– Работа за какво? – Джин се разтревожи да не би да му връчат още някоя задача.

– Не знам, но все някога мозъкът ми ще започне да функционира. И искам ти да си наблизю, когато видя признаци на живот. Момичета! – извика енергично Бетани и откряна вратата. – Защо не пренесем... това парти навън? – с иронична усмивка подхвърли тя. Всички харесаха идеята и след секунди бяха в двора на имението.

– Да не би мозъкът ти да направи един оборот? – засмя се Джин.

– Сега – каза тя, когато всички бяха навън. – Джин, искам да изпратиш всички откъдето са дошли преди да огладнея и да размисля.

– Какво са ти направили?

– Джин. *Огладнях* – тя погледна към него с погледа

си на недоволен психар. Дълго след казаното погледът ѝ сякаш се впи в лицето на Джин и изтръгна желанието му да преговаря.

– Добре, ще ги отведа – каза той. – Момичета, облечете се! – заповяда им Джин. Те го послушаха и примерно тръгнаха една след друга към стаята си. Смятаха, че Бетани е гаджето на Джин и им стана неудобно заради неловката ситуация.

– Добър избор – похвали го Бетани и гласът ѝ омекна от задоволство. Направи няколко крачки, докато чакаше стаята да се освободят. – Откъде домъкна всичкия антураж?

– За момичетата ли питаш? От съседният град, бях на едно парти и...

– Знаят ли нещо? – тя го прекъсна без да му остави възможност да обясни.

– Неее. Не... Не. За какъв ме вземаш!?

– Нека не се обиждаме още в началото – допълни Бетани, с което намекна, че ако отговори на въпроса му, ще последват думи, които никой не иска да чуе за себе си. Тук явно и двамата бяха на едно мнение. – Чакам те тук след като ги разпръснеш по домо... Всъщност, изобщо не ме интересува къде ще ги оставиш. Не ги искам тук!

– Добре, мамче. Станала си много сериозна! – пошегува се Джин. На лицето му се появи страховита усмивка, на фона на всички татуировки и на това, което беше сторил с тялото и най-вече с лицето си.

– Няма да се бавя – добави Джин и се запъти към колата си, прегърнал две от танцьорките, които бе прибрал от дискотеката. Токчетата им профучаха около Бетани. Някои я изгледаха, а други въобще не вдигнаха лицето от земята.

Малко след като се отдалечиха от имението, тя си направи път и леко открехна вратата. Влезе на заден ход и чак когато обувките ѝ стъпиха на дървения под се обърна. Вместо да се чувства в свои води, тя се чувстваше като

човек, попаднал в къщата на непознат. Чакаше всеки момент някой да светне лампите и да се подаде от някой ъгъл, готов да я изгони. След като това не се случи, си светна сама.

– Какво по... – измрънка под носа си и започна да обикаля. Стените, прясно лакирания под, новите пердета, липсата на прах и малко нови мебели. Беше толкова учудена, че Джин се е нанесъл в имението, че при първото нахлуване не забеляза промените. Той своеволно превърна това място в годно за живеене. *“Каква наглост!”* – помисли Бетани и прехапа част от езика между зъбите си.

Обиколи стаята и реши да погледне какво се случва с останалите помещения. Всички стаи в лявото крило бяха боядисани и изчистени. Черните стени пасваха идеално на вкуса ѝ. Вярно, картините с черепи ѝ се струваха малко крайни, но не смяташе да ги изхвърля. Стаите в дясното крило наподобяваха тези в лявото. Отново нищо особено – само черна боя, черно бели пердета и няколко картини в коридора и стаите. В една от стаите имаше спалня с метална бяла рамка и изчистен дизайн. Вдясно, до прозореца – средно голям гардероб в бяло, с огледало на една от вратичките. Носеше се аромат на тежък мъжки парфюм.

– Копеленце! – засмя се, когато отвори гардероба. Якетата, обувките му и коланите с шипове стояха смачкани по рафтовете и нагло ѝ подсказваха, че той наистина се е намърдал в имението.

После излезе от стаята и с бързи стъпки премина през коридора. Качи се на втория етаж. В една от стаите имаше бюро, диван, телевизор, застопорен на стената, точно над вратата и успоредно на бюрото. Лаптопът на Джин беше на дивана, заедно с няколко книги за Япония.

“Явно и той е решил, че може да открие нещо с помощта на енциклопедиите” – помисли си тя. След като прелисти една от книгите, я хвърли при останалите и излезе от стаята.